

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1908.

Leto IX.

Sveti Jurij.

Z bujnimi cveti,
pesem pojoč,
Jurij je sveti
prišel čez noč . . .

Ptička ta v zraki
peva pomlad;
z mano, junaki,
kdo bi jo rad?

V sinji tam dalji
lep kakor dan,
v pisani halji
jezdi čez plan!

Ptička visoko —
sreča leti . . .
Kdo ima roko,
da jo vlovi?

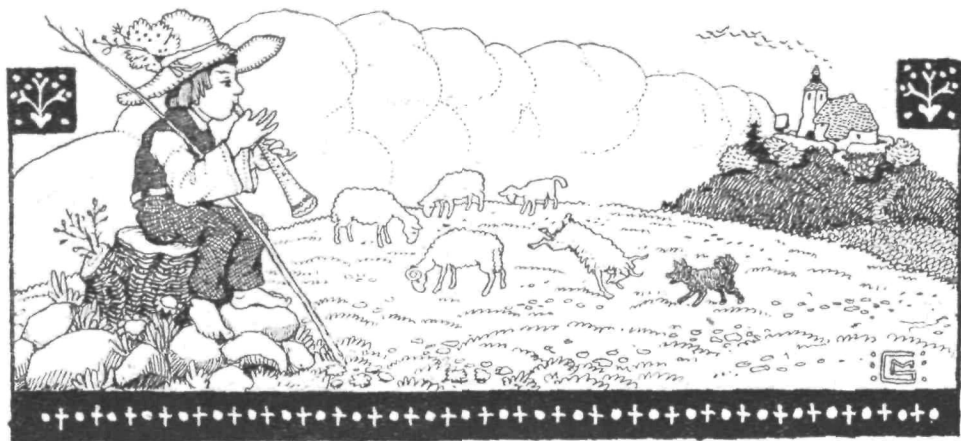
Nade in želje,
srce drhti,
ptička v veselje
v zraku leti . . .

Pesem nje živa
zbuja radost,
blažena skriva
v nji se mladost!

Brž jo zaprijmo
v svoje srce,
vesni napijmo
mimogrede!

Fran Žgur.

Marušina smrt.

Spisal *Borisov.*

tara Maruša je stopala po strmem bregu in se opirala na debelo palico. Potne kaplje so ji stale po čelu, a ni imela časa, da bi si jih bila obrisala. Daleč je še bilo do vasi, kamor je bila namenjena, in bala se je, da jo v hribih ne dohiti noč. Pod nogami ji je škripal sneg in drselo ji je, da se je komaj lovila. Solnce je kazalo zemlji svoj svetli, prijazen obraz in vse se je lesketalo v njegovih žarkih ter se veselilo lepega zimskega dne.

Maruša ga ni bila vesela. Kaj pomaga človeku lep, jasen dan, če pa vlada v srcu tema morečih skrbi! In v Marušinem srcu je bilo tako.

Pred par dnevi je prišel v njeno stanovanje stari Kodrin in ji rekel s trdim glasom: „Maruša! Še teden dni počakam! Če v tem času ne poravnáš najemnine za stanovanje, si išči drugo! Ne morem čakati!“

Maruša ni imela časa odgovoriti in ga prositi potrpljenja, zakaj starec je hitro zaloputnil vrata in odšel.

Od tedaj ni imela več miru. Zunaj je vladala ostra zima in njo je čakalo žalostno pregnanstvo na mraz. Zazdelo se ji je, da so nekatera srca ledena in mrzla kot zimska noč, brez luči, brez toplote . . .

Drugi dan po tem dogodku je posijal v njeno srce žarek upanja, da se reši iz zadrege. V bližnjem trgu je poznala trgovca, dobrega moža, ki mu je časih nosila jajca, gobe in drugo drobnjavo. Večkrat ji je dal kako desetico več, ker je vedel, da je uboga. Napotila se je torej k njemu in mu razodela svoj sklep. Ni je varala trgovčeva usmiljenost. Odštél ji je kronice, ki jih je želela, in pripomnil, da bosta že poravnala na kak način.

Maruša je bila vesela, da je dobila denar, na drugi strani se je pa zopet bala, kako povrne dolg trgovcu. Naredila je nov načrt. V trgu je bila

tvornica za kis. Pri trgovcu si je izposodila sodček in šla v tvornico ponj. Upala je, da pri prodaji kisa nekaj zasluži in si vsaj nekoliko opomore.

Danes se je napotila s kisom po svetu. Težka je pot po strmem bregu, vendar ona pri vsi svoji starosti tega ne čuti. Pot za upanjem je vedno sladka, najsibo tudi posuta s trnjem . . .

Prišla je do prve hiše. Oglasila se je v veži in vprašala, če rabijo kaj kisa. Gospodinja je začudeno pogledala Marušo in rekla: „No, kaj ste začeli prodajati kis?“ Imela ga je sicer še v steklenici, vendar je vzela merico od Maruše, menda iz usmiljenja.

Maruša je šla dalje in v marsikateri hiši se je ustavila ter spečala merico. Osamljene gorske vasice niso imele svoje prodajalnice, kar je bilo za Marušo dobro. Skoro vsaka gospodinja ga je nekaj vzela. In tako je raslo v Maruši upanje, da sčasoma proda ves kis ter dobi ves denar nazaj in še nekaj dobička bo morda ostalo v žepu.

Ko je nastopil mrak, se je napotila Maruša nazaj proti domu. V „brenti“ je imela še malo kisa, ki ga ni mogla prodati. Vendar je bila zadovoljna z današnjim dnem. Saj se ji je odprl nov vir pomoči, ki ji bo donášal vbodoče vsaj nekaj zaslužka. Zadovoljno je preštevala denarce in se veselila dobička, ki sicer ni bil obilen.

Že je zavila s steze na glavno cesto proti vasi, ko zagleda pred seboj dva moža v svetli opravi. Bila sta orožnika. Nekaj čudnega se je pojavilo tisti hip v njenem srcu. Sama ni vedela, ali strah ali kaj . . . Prišle so ji na misel razne pravice . . . Do tega hipa se na kaj takega ni niti spomnila.

Orožnika sta prišla do nje. Menda sta že po njenem plašnem vedenju spoznala, kaj se godi v nji.

„Kje ste bili, mati?“ vpraša eden prijazno.

Maruša pove, da je prodajala kis.

„Ali imate pravico?“

„Nimam! . . . Nisem vedela . . .“ jeclja Maruša. Orožnik pravi ostrejše: „Ampak vedeti bi morali, da je dandanes treba za vsako stvar imeti pravico. Kako je vaše ime?“

Maruša je povedala, orožnik je zapisal.

Kakor okamenela je obstala Maruša na cesti, ko sta orožnika že odšla naprej. Vse njeno upanje na skromen zaslužek je bilo v hipu uničeno. A še nekaj drugega ji je prišlo na um: Orožnik je zapisal, a kazen je neizogibna. Morda celo zapor! Maruša se je stresla kot trepetlika. Na stara leta še zaprta? Taka sramota!

Prišle so ji v spomin vse besede, ki jih je kdaj slišala o ječah. Zabolelo jo je pri srcu in zdelo se ji je, da se pogreza zemlja pod njo . . .

Ob cesti je stalo znamenje, in Maruša je stopila noter. Čutila je, da je njena vest obtežena in hotela je odložiti to breme. Sklenila je roke k molitvi in postalo ji je lažje. Vsa slabost je izginila in strah je odbežal, ko

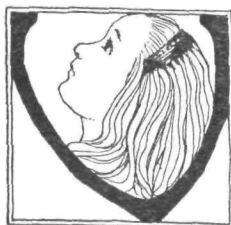
je v iskreni molitvi upirala pogled v Brezmadežno. Niti mraza ni več čutila, ki ji je šel prej do kosti... V srcu je začutila mir, sladkost... Objel jo je sen...

Pol ure nato je prišel mimo človek. Stopil je v kapelico in hotel dvigniti Marušo, ki je ležala na kamenitih tleh. A bila je že mrzla kot kamen. Hitel je v vas naznanit ljudem čudno novico.

V daljne kraje.

Spisal Ivo Trošt.

sega so se že naveličali Mavčevi otroci tisto popoldne. Zunaj je snežilo, da sta se nebo in zemlja strnila v en sam neprodiren, meglen dih starke zime. Prijetno je dihala topla peč pri Mavčevih. Vsi otroci so bili poleg mamice in doigrali igre, kolikor so se jih mogli domisliti; naposled je bilo vendar iger in sploh zabave premalo. O, solnce, ti ljubo solnčece!

Pregledali so drugič in tretjič vse podobice po knjigah, izkušali brati pripovedke in ponavljali pravljice, ki so jih čuli od mamice. Spominjali so se zraven tudi dogodkov, ki jih je znal sosedov stric Matija. Ni jih bilo malo, zakaj stric je služil cesarju na morju.

„Joj, morje! Naredimo si morje!“ vzklikne mali Ivanček, in mamica se zasmeje naglas poleg kolovrata pri peči:

„Ali meniš, da je naš pomivnik že morje, ha, ha?“

„Pa res! V pomivniku naredimo morje!“ se domisli najmlajša Anka, ki še ni hodila v šolo, in vsi se ozro proseče v mamico: „Saj dovolite! Lepo prosimo!“ Odgovor je bil:

„Da mi le ne polijete po tleh!“

Kmalu je bil poleg drugih igrač na tleh pri peči še velik škof vode. Toda kaj bo morje brez ladij? To je polna skleda mlečne kaše brez žlic na mizi. Stric Matija pripoveduje o parnikih, barkah, čolnih, oklopnih...

Ciril je nekje iztaknil podolgasto škatlo, ji prevotlil pokrov, da so imeli pomorščaki svoboden vhod v notranjost, potem je poiskal primerno dolg klinček za jadrenik. Nanj je na vrhu pritrdil še prečnico, ki je na nji viselo ponosno jadro.

Mavčevi otroci so se slovesno zbrali okolo posode z vodo in spustili najnovejšo ladjo v morje, da se na nji popeljejo v daljne kraje, ki sta jih videla stric Matija in Robinzon starejši . . .

*

Sosedov stric Matija je videl v Trstu, kako so spuščali iz ladjedelnice novo veliko ladjo v morje. Bila je vsa lepo pobarvana, vsa v zastavah, celo ime so ji že pritrdili na prednji konec „Nadvojvoda Maks“. Na odru, kjer so jo sestavili iz tisoč in tisoč koscev, zamašili sklade in razpoke s predivom in bombažem ter zalili s smolo, pozneje pa še okovali z debelim jeklom, na tistem odru so jo dvignili z umetnimi zagozdami toliko na zadnjem koncu, da bi bilo treba le najrahljšega pritiska, pa bi zdrsnila po pragovih, z milom namazanih, naravnost v naročje nedosežnemu morju.

Ljudstva se je zbralo na tisoče. Prav blizu so smeli na nalašč zato pripravljene odre le povabljeni. Med njimi je bil tudi nadvojvoda Maks, pozneje cesar mehikanski sam, in njegova soproga. Pripeljala sta se z ladjico naravnost iz Miramara. Ob določeni uri naznani mojster načelniku stavbnega odbora, ta pa vojnemu ministru, da je ladja dovršena. Minister sporoči isto obvestilo nadvojvodi in njegovi soprogi ter jo prosi, da izvoli gospa nadvojvodinja dovršiti še zadnje delo — spustiti jo v morje. S tem bo pristovala kot kumica krstu nove ladje.

Pride pomorski duhovnik ter blagoslovi ladjo. Po izvršenem opraviilu pritise kumica elektriški gumbič ob svojem naslonjalu. Na krov ladje pa pade tedaj z najvišjega jadrenika steklenica šampanjca, kjer se razbije in poškropi z belo peno novo ladjo, ki se začne obenem pomikati z vedno večjo brzino v morje. Delavci na krovu in navzoče ljudstvo zavpije: „Živio nadvojvoda Maks! Zivela nadvojvodinja!“ Ladja je že daleč na morju, delavci mahajo s pokrivali, rutami in zastavami, kakor da jih sedaj-le odnese „Nadvojvoda Maks“ v daljne kraje, pa se kmalu ustavi. Oder pod ladjo se je užgal zaradi drgnjenja in gorkote, ko je zdrsnila v morje. Za njo se pravkar zgrinja velikanska bela brazda razjarjene morske pene, ki jo je povzročil novi pomorski velikan. Kdo ve, kod bo plaval in koliko nevarnosti prebije v času, ki ga je začel danes. Morda bo videl celo one kraje, kjer je svoje dni živel neveselo življenje Robinzon.

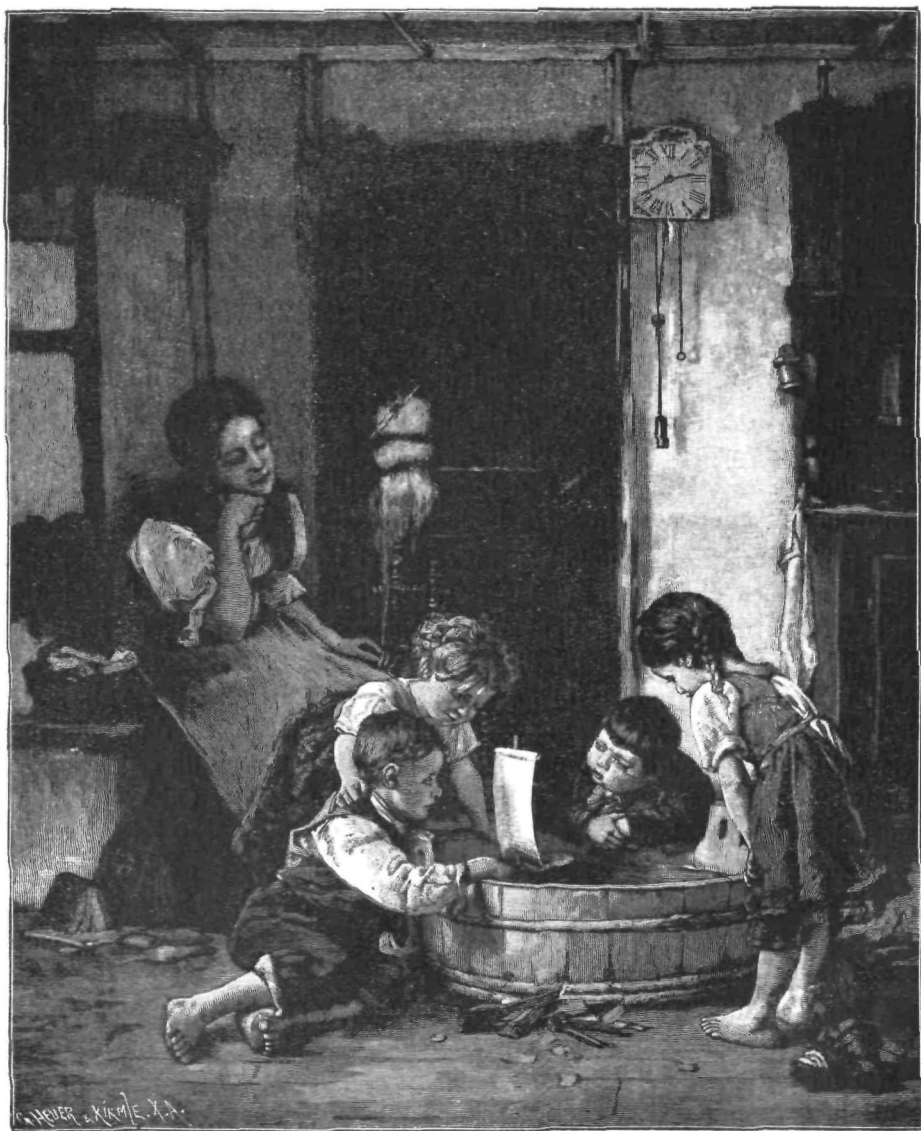
Mavčevi otroci so z manjšo slovesnostjo spustili v morje novo ladjo. Nič imena ji niso izbrali. Ciril jo je rahlo položil na vodo kakor bi deval kokljo na jajca, potem je pihnil v jadro, pa je zletela k Ivančku; ta je pihnil nasproti, in pomorski velikan brez imena je odbrzel k Cirilu. Toda v mislih so vsi imeli resnično morje, morje, kakor je govoril o njem stric Matija, ki je služil cesarju na mokrem . . .

*

Pripovedoval je navadno:

Morje, to je velikansko, lepo in grozno čudo. Kadar mirno plava ladja po nedozirni vodni gladini, kjer ne vidiš nič drugega kot morje in nebo,

ki se povsod strinjata na obzorju, tedaj čuti duša, kako velikanska je priroda, nepojmljivo vesoljstvo. Nebo in morje — oboje nedosežno, neizmerno, vseobširno. Kako majhen je človek! Niti droben prašek ni v vesoljstvu in

vendar tako velik. Edini on med vsemi stvarmi ga more umevati in proučevati.

In ko se prikaže solnce izza obzorja — tista velikanska žareča krogla, ki nas kakor zlato oko spremlja in vodi povsod, kako ljubko zažare morski

valovi v jutranji zarji, povsod samo čisto zlato in biseri. Oblaki zažare, ribice se začno zaganjati nad vodo — beli dan zakraljuje na morju. Priroda se je ztila v eno samo združitev: nebo in morje.

Krasen je solnčni zahod, ko se zopet pogrezne velikanska ognjena krogla v morsko globino, da se pošteno okoplje vsega dnevnega prahu in truda, od premnogih žalostnih in ostudnih prizorov, ki jih je videlo solnce, ko se je pred njegovim obličjem zemlja zasukala okolo svoje osi. Da, potrebno je poštene kopeli, zakaj mnogo solz se prelije, mnogo krivic izvrši v enem dnevu na zemlji.

Ponoči pa priplava mesec z zabuhlim obrazom in pogleda, kako se godi potnikom med nebom in zemljo. Ljubko se jim nasmehlja, plava nekaj časa z njimi kakor za stavo, pa jih prehiti, se jim vnovič nasmehne in se skrije za obzorje: Kukuk, potniki, grem spat. Lahko noč! — Kdo se zmeni za starega dobrovoljčka, ki je gledal menda še Adama, ko se je igral z levom kakor z mačko in tekal s tigrom in leopardom za šiškami, ki jim jih je metala Eva. Vedno nestalni opazovalec naše zemlje je tudi gledal, kako so Egipčanom Izraelci znašali visoke piramide ter z njimi postavljali faraonom nagrobne spomenike. Videl je pozneje Izraelce, ko so v puščavi štirideset let obirali jerebice in bili vedno nehvaležni svojemu Bogu. Joj, in še koliko drugega je videl stari dedec in še prav nič se ni izpremenil.

Ali ni morje lepo?

Toda blede mesec je tudi že neštetokrat opazoval na morju vihar. Tedaj se strneta zemlja in nebo v samo eden, človeštvu sovražen element. Vse bobni, piska, vrši, buči, škriplje, poka, grmi in žvižga ter se strinja v potnikovi notranjosti v samo eden glas: Izgubljeni smo, poginjamo! V nekoliko minutah nas zakrije voda, v grlu nam nekoliko zagrgra, človek iztegne roke, iztegne noge in — zadušen splava na površje — ribam krma.

Tedaj je morje grozno, da skrije celo mesec svoje lice za oblake ter pokuka izza njih šele tedaj, ko se poleže vihar. Ladja plava nepoškodovana nasproti svojemu smotru. Toda Robinzonova barka je butnila ob skalo, se razbila in potopila; on sam se je komaj rešil na samotni otok, kjer je preživel žalostne dneve.

Mavčevi otroci so mislili dalje o Robinzonu. Cirilova ladja je sedaj že plavala med Stanko in Anko. Nekoliko se je nagibala na stran. Morda je zadela ob skalo kakor Robinzonova. Kdo ve, kje ga čaka nesreča?

*

Ali je vedel Robinzon?

Ko so dobili Mavčevi tisto knjigo o Robinzonu, jo je moral Ciril čitati vsak večer, dokler ni popolnoma ohropel. Med čitanjem se je pa časih tudi tako zamislil v dogodke ponesrečenega mornarja, da mu je zastal glas in je začel stric Matija vmes pojasnjevati povest s prizori, ki jih je sam doživel na morju. Mali Ivanček je tedaj navadno že dremal na klopi pri

peči. Stanka in Anka sta polagali spat svoji punčki, poslušali so samo odrasli. Ali ko je čital Ciril, kako je Robinzon otel zamorskega divjaka, ga izpraševal o njegovem življenju in njegovi veri, so se vsi zgrnili okolo mize in vsi poslušali, če bo vedel zamorec Petek, koliko je bogov?

Tudi Robinzonovo kozo bi bil vsakdo rad videl. Kako sladke so bile šele tiste rozine? Slednjič pa srečna rešitev po tolikih letih. Zopet so se razpela nad njim bela jadra, veter je pihljal, in ladja je plavala kakor tica iz daljnih krajev v domovino, kjer so v tem času šteli izgubljenega Robinzona že davno med mrtve . . .

„Jaz bi hitel naravnost k mami,“ reče Ciril, a Ivanček de:

„In jaz bi mami prinesel rozin.“

Mavčeva mama je ustavila za hip kolovrat. Ugajala ji je takšna govorica. O, ti ljuba nedolžnost!

Tedaj pa zavpije Anka:

„Ciril, ladja se potaplja!“ Vsi planejo pokonci. Škatla se je razlepila, in voda je šla vanjo.

„Zdaj pa le domov!“ reče Ciril in položi kosce škatle na pod.

„Saj smo doma,“ se oddahne Ivanček, a mama vpraša:

„Pa moje rozine?“

„A-a-li“ — zajeca Ivanček, „kadar bo zares.“

Vsi so se mu smejali in hiteli zbirat razlepljene kosce ponesrečene ladje, ki jih je danes popoldne peljala v tako daljne kraje in — nazaj.

Prilika.

*Kadar dneva luč gasni,
ptička išče gnezdo,
potniku v temò noči
Bog prižgal je zvezdo . . .*

*Stisne detece bolest,
k mami se zateče —
Bog, čuvaj ponoči zvest,
nanje zre ljubeče . . .*

Fran Žgur.

Mladi fizik.

Piše J. N.

IV.

olgo časa ni bilo Slavka pri meni; pričakoval sem ga, a namesto njega pride Petrček. Bil je oborožen od nog do glave kakor kak srednjeveški vitez.

„Povejte mi, zakaj ne pride Slavko več na dvorišče!“ me vpraša v vojaškoresnem glasu.

„Dragi moj junak, tega pa ne vem,“ mu odgovorim, da bi se ga hitro odkrižal.

„Odkar je dobil tisti neumni glavnik, ni prišel več k vajam. Sedaj mislimo napovedati vojno Turkom, in če se je ne udeleži, ga bomo smatrali za begunca in ga ustrelili.“

„Glejte no, kdo bi si mislil, da ste tako strogi!“

„Da, tudi vas hočemo kaznovati, ker mu dajete potuho. Namesto da bi ga učili, kako se lovijo Turki, mu pa kažete, kako se drga tisti star glavnik, ki ni vreden niti piškavega oreha.“

„Bržkone me mislite tudi ustreliti?“ ga radovedno vprašam.

„Ne, Lukec, vam že nekaj napravi. Sedaj veste!“

Po vojaško me je pozdravil in po vojaško je tudi odšel. Iz njegovega govora sem izprevidel, da je name ježen ves vojaški polk.

Za kakih deset minut pozneje pride Slavko in mi pove, da so ga bili vojaki že vjeli, pa da jim je ušel. Ko sva se dobro nasmejala, mi začne razlagati, kaj je vse delal in kaj je vse opazil, odkar ni bil več pri meni.

„Delal sem na to, da bi mogel pregibati z električnim telesom tudi večje papirje. Posrečilo se mi je, ko sem obesil na svilnato nit balonček iz tankega papirja. Tu ga imam, pa so mi ga vojaki zmečkali.“

Napravil sem mu drugega, ki je bil večji in lažji. Ko je bilo papirnato nihalo izgotovljeno, mu je približal dobro obdrnjen pečatni vosek.

„Glejte, balonček skoči proti vosku, na njem se parkrat povalja, pa odskoči in ne mara več za voščeno palico. Vidite, kako se jo izogiblje?“

Hoteč ga dovesti k spoznanju nadaljnjih lastnosti električnih teles, sem obdrnjen stekleno palico in jo približal nihalu, ki pa se je ni izogibalo, marveč jo je hotelo prijateljsko objeti.

„Za njo mara, ker mu ni dala ona elektrike,“ je pripomnil.

„Pa ne mara za vsako, ki mu ni dala elektrike. Glej, ne mara ne za žveplo in tudi ne za tvoj glavnik iz trdega gumija.“

„Najbrže je pa elektrika na teh telesih drugačna od elektrike na steklu?“ me radovedno vpraša.

„Tako je. Ako bi preiskali vsa telesa, bi našli, da postanejo nekatera električna kakor steklo, druga pa kakor pečatni vosek. Telesa prve vrste imenujemo pozitivno, druga pa negativno električna.“

Napravil sem mu še eno enako nihalo in sem se dotaknil obeh s pečatnim voskom.

„Vidiš, nihali se odbijeta,“ ga opozorim. „Obe sta negativno električni. Ako bi bili obe pozitivno električni, bi se odbijali ravno tako. Sedaj pa hočem eno nihalo pozitivno elektrizovati, drugo pa negativno.“

„Glejte, glejte, sedaj se privlačujeta!“ se začudi.

Premišljal je nekoliko, potem pa je začel sam sebi razlagati.

„Dve pozitivno in ravno tako dve negativno električni telesi se odbijata, dve telesi pa, od katerih je eno pozitivno, drugo negativno električno, se privlačujeta.“

„Dobro. Ali bi mi to znal še krajše povedati?“ ga vprašam.

Zamislil se je. Pustil sem ga premišljati, le tupatam sem ga podrezal, češ, tak učenjak mora to vedeti. In ni dolgo trajalo, ko je tudi res vedel.

„Istoimenska električna telesa se odbijajo, raznoimenska se pa privlačujejo.“

Da sem ga mogel slišati, je moral povedati to na ves glas, ker je nastalo na dvorišču strašno kričanje.

„Na boj gredo,“ mi reče Slavko, ki je bil takoj pri oknu.

In zaslišala sva vojaško pesem:

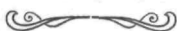
Mi smo vojaki korenjaki,
ki se nikogar ne boje . . .

Bobni so ropotali, in trombe so trombe, kakor bi se bližal sodni dan. Ravno pospravljaj sem, ko me je Slavko opozoril, da so vojaki že opazili Turke in da jih Petrček navdušuje na boj k zmagi.

„Kdo so pa ti Turki?“

Slavko mi pove smehljaje, da so Turki kokoši zlobne Urške. Vik in krik je postajal vedno močnejši.

„Hura, hura! Sovragu smrt! Hura, na boj besneč!“ je odmevalo iz junaških grl, in kmalu so začele kokoši kričati kakor bi jih drl na meh. Daleč se je slišalo kroginkrog, in polno ljudi se je nabralo na dvorišču. Smejali so se, a Urška, ki je bila tudi med njimi, je vrgla na junake škaf vode, da so postali do kože mokri, in konec je bil vojne. (Dalje.)

Lucij Junij Brut.

Spisal Polenčan.

Rimski kralj Tarkvinij Ošabni je poslal nekoč svoja dva sinova in svojega nečaka Lucija Junija Bruta s posebnim opravkom k proročišču v Delfe. Mladeničem se je pa v Delfih zbudila želja vedeti, kdo zasede za Tarkvinijem Ošabnim prestol. Vprašali so o tem proročišče; to jim je pa odgovorilo: „Tisti izmed vas postane vladar v Rimu, ki prvi poljubi svojo mater.“

Mladeniči so se podali domov in bili radovedni, nad katerim se izpolni rek proročišča; le Brut si je tolmačil te besede po svoje. Nalašč se je pri izstopu iz ladje na domača tla izpodtaknil in padel ter tako poljubil skupno mater — zemljo.

Po nekoliko letih pa Brut sicer ni postal kralj v Rimu, ker se je kraljestvo medtem odpravilo, temveč prvi konzul, to je prvi veljak v državi.

Velika noč.

*Razpet ni cvet... le k brstu brst
drevo in grm poganja —
Pomlad v višavi dviga prst,
prihod nam svoj naznanja;
nje dih sladak, obraz cvetoč —
Velika noč, Velika noč...*

*Pomlad, pomlad! Tvoj divni klic
srca nam dno pretresa,
in duh cvetic in pesem ptic
odgrinja nam nebesa —
Gre deca, jasno predse zroč...
Velika noč, Velika noč...*

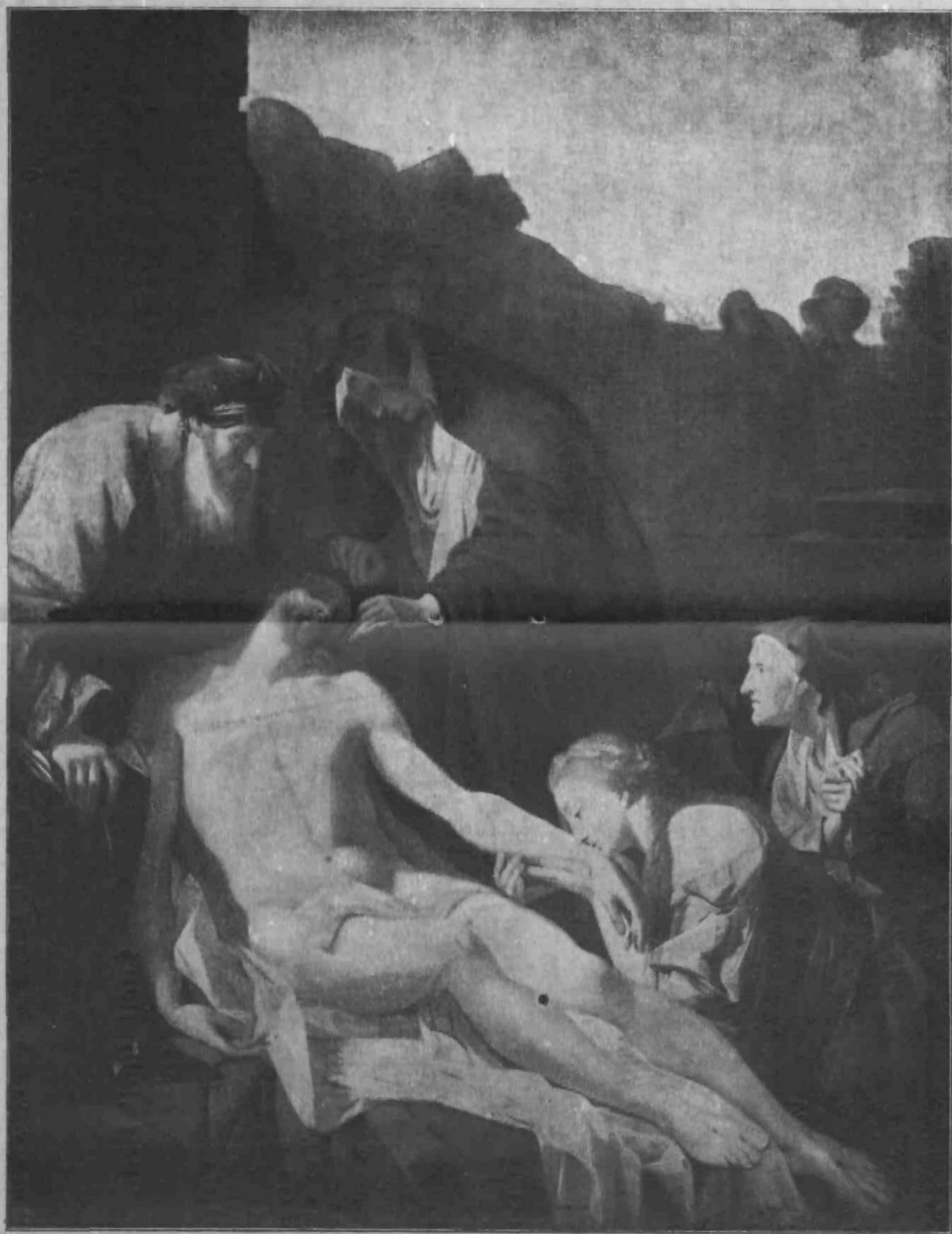
*Polglasno ptičic roj žgoli,
ven hrepeni iz kletke —
Iz neder zemlje čas hiti
že trgat prve cvetke.
In deca trga jih pojoč —
Velika noč, Velika noč...*

*Pomlad tam plove vrh višin,
k veselju zemljo zbuja —
Iz groba vstal je božji Sin,
smrt proč je — Aleluja!
V hram božji stopamo pojoč —
Velika noč, Velika noč!*

Fran Žgur

▽ Konec trpljenja ▽

Premodre glave.

Po narodni smešnici spisal *Silvester K.*

XIV.

o sem prvokrat slišal o premetenih Američanih, da znajo predstavljati cela poslopja, ki jim ne stoje na priležnem ali dovolj ugodnem mestu, sem vzkliknil:

„Stavim glavo, če tega že niso znali naši veleumni Zabržani!“

In mislil sem prav, zakaj posrečilo se mi je pozvedeti, kar hočem povedati v sledečih vrsticah.

Zabržani so imeli svojo cerkev na severni strani vasi. Ker so bili pobožni ljudje, so jo obiskovali prav pridno. Nekega leta pa nastane tako grozna zima, da so vaščani pri božji službi kar omedlevali prehudega mrazu. V tej sili jim pride rešilec v osebi debelega ogrskega kupca, ki je po naključju ravno skozi Zabrd peljal poln voz kožuhov. Začuden ogledujejo Zabržani okoloinokolo kosmatega tujca — kožuha še namreč niso bili videli nikoli — in ga izprašujejo, čemu mu je taka roba.

„Taka roba? He — baratom! Taka greje!“ se zareži Oger in si pogladi trebuh. Posledica teh besed je bila, da so si vsi Zabržani kupili kožuhov, katerih se je kupec za mali trud in dober denar iznebil prav rad.

Toda bolj ko je grela nova obleka, bolj je pritiskal mraz. Zadnjič tudi kožuhi niso pomagali nič več. Nezadovoljnost je rasla med ljudmi bolj in bolj in vedno pogosteje si slišal globoke vzdihne, spremljane s sledečim vzklikom:

„Čemu le imamo ves preklicani občinski svet, če ne skliče seje in se ne posvetuje, kako bi nam bilo pomagati v sedanjji veliki sili!“

Morala je torej na vrsto običajna seja, ki je zopet — kakor vsekdar — sklepala in sklepala, dokler ni nekaj sklenila. Končni sklep takratnega zborovanja je bil ta:

„Kakor smo nekoč nategnili zid občinske dvorane z močjo svojih mož, tako bomo z močjo svojih teles premaknili cerkev dalje proti jugu. Uverjeni smo, da bo potem v nji topleje kakor zdaj, ko stoji na skrajnem severu naše vasi.“

Drugega dne so se že zbirali možaki okolo cerkve in se zavijali v svoje kožuhe. Ko so bili vsi zbrani, so začeli velikansko delo. Vsak izmed njih se je v cerkev upiral tako vestno, da se je močno potil, čeprav je bil hud mraz. Ko se skupno oddahnejo, gredo na sprednjo stran cerkve gledat, hoteč se prepričati o svojem uspehu. Dozdeva se jim nekolika izprememba prostora pred cerkvijo. To jih navduši tako, da pomečejo kožuhe na kup in se začnejo s podvojenim naporom upirati v cerkev. Umevno je, da se je zdelo vsakemu topleje, in je jug vsakega navdajal z velikim veseljem, ker mu je že navidezno pihal okrog nosu.

Naključje pa hoče, da se istočasno mimo cerkve pelje več sejmarjev in zapazi kožuhe. Ker ni nikogar v bližini, in se le izza cerkve sliši strahovito stokanje in hreščanje, pograbijo sejmarji kožuhe in jih odpeljejo.

Kdo popiše hudo jezo in veliko žalost iznenadenih Zabržanov, ko čez nekaj časa zapazijo bridko izgubo. Že premišljujejo, kaj bi se bilo utegnilo zgoditi s kožuhi, kar se oglasi izmed sredine umen možak in potolaži sosede:

„Mar li ne veste, kam so izginili naši kožuhi? Ali vas ni sram, da ste Zabržani in se vam niti ne sanja, katero pot so šli naši topli površniki? Jaz pa vem zanje! Ker smo jih bili pustili tukaj spredaj, a smo cerkev potiskali odzadaj, smo jo potisnili tako daleč, da so prišli kožuhi pod njo. Ali ne govorim prav?“

Okolo stoječim bliskovo šine v glavo, da je to najbrž verjetno, in s prijetnim in radostnim zadoščenjem se podajo domov, popolnoma preverjeni, da so ugodno rešili nalogo cerkvenega prestavljanja. Vsak je bil prepričan, da stoji cerkev zdaj veliko bolj proti toplemu jugu.

In res — pri prihodnji nedeljski službi božji ni Zabržane nič zeblo. Čemu li ne? Nekaj že zaradi lastne domišljavosti ne, posebno pa še zaradi tega ne, ker je mrzaz močno odjenjal.

Pesem naj se glasi!

*Pesem se oglasi
naj v pomladni dan!
Novi vzcveli časi
sredi so poljan.*

*Vstale so iz spanja
mlade rožice —
solnček se jim klanja,
jim greje nožice.*

*Pesem se oglasi
naj v pomladni dan,
novi vzcveli časi
sredi so poljan.*

Fr. Ločniškar.

Poučne razprave o jubilejskih znamkah.

Piše Janko Polak.

eseca grudna drugega dne t. l. mine šestdeset let, odkar vlada avstrijskim narodom cesar Franc Jožef I.

Vsi narodi tekmujejo, da proslave čim lepše ta redki praznik. Drug hoče prekositi drugega. In tudi c. kr. pošta ni hotela zaostati. Poslala je v promet jubilejske znamke. Te so prve, ki so res umetniške vrednosti.

Ker bi utegnile moje poučne razprave o jubilejskih znamkah zanimati še koga drugega, zaraditega jih podajam javnosti.

I.

Znamka za en vinar nam kaže cesarja Karla VI., oblečenega v obleko, ki je bila takrat na dunajskem in na ostalih evropskih dvorih jako v navadi.

Karel VI. je bil oče slavni cesarici Mariji Tereziji.

V prvi polovici njegovega vladanja mu je bila bojna sreča mila. Njegovega ljubljenca, princa Evgena Savojskega, je vodila od zmage do zmage. Izneverila se mu je šele na stara leta. In to je potrlo ravnokar omenjenega princa in cesarja Karla VI. tako, da nista bila do smrti nikdar več prav vesela.

A lepša in stanovitnejša nego bojna sreča je sreča, ki veje iz kulturnega življenja. In ta je bila Karlu VI. zvesta do smrti.

Zbudila se je obrtnost, ki jo je zadušila tridesetletna vojna. Suknarstvo, platnarstvo in steklarstvo ni cvetelo še nikdar lepše, nego je cvetelo za njegove vlade. Isto velja o kupčiji. Ta je cvetela najlepše v Trstu in Reki. In kako bi tudi ne! Saj je proglasil ravno on ti dve luki za proste vsake colnine. Za njegovega vladanja so sezidali cesto iz Trsta na Dunaj in iz Dunaja v Prago. Bila je tako lepa, da ji ni bilo para daleč naokolo. Z napravami lepih cest se je začelo razvijati tudi poštarstvo. Posebno potem, ko je to odvezel privatnim družbam in ga podržavil. Zato bi res ne bilo lepo, ako bi c. kr. pošta pri izdajanju jubilejskih znamk pozabila svojega velikega dobrotnika.

Tudi znanosti in umetnosti so cvetele za Karla VI. Porodila se je misel, ustanoviti na Dunaju akademijo znanosti. Za to sta se potezala posebno učeni Leibnitz in pa princ Evgen Savojski. Stavbarstvo, kiparstvo in slikarstvo sta najbolj podpirala Karel VI. in pa ravnokar omenjeni princ. In tako so nastali na Dunaju in tudi izven Dunaja prelepi proizvodi baroškega značaja. Imenitna stavbenika sta bila Fischerja pl. Erlaška in pa Hildebrand. Izmed kiparjev je slovel najbolj Rafael Donner, izmed slikarjev pa Daniel Gran.

Najvažnejše delo Karla VI. pa je gotovo pragmatiška sankcija ali sveta postava za vselej. Ta določa, da sme v slučaju izumrtja moškega rodu Habsburžanov prevzeti vladarstvo tudi ženska iz tega rodu. Pragmatiška sankcija ga je stala silnih žrtev. A bila je neizrečne važnosti. Zakaj Karel VI. je umrl brez sina. In da ni bilo pragmatiške sankcije, težko da bi mu bila nasledovala njegova hči, slavna cesarica Marija Terezija. (Dalje.)

▷ Novo življenje ◁

Kako se je poslavljala zima.

Spisal Ivo Trošt.

ares niso vedeli otroci tiste dni, ali naj bi se jokali ali smejali. Zima je namreč odhajala iz našega kraja, odhajala prav težko in jako nerada. Joj, kako bridko je bilo slovo. Starka je izkušala ustreči otrokom z vsakovrstnim veseljem, da je bila že smešna v svoji postrežnosti. Ubožica je jokala, da je nebo deževalo njene solze kar zaporedoma več dni, ljudje so pa godrnjali: „Pa se le ne spravi preč in ne spravi nadležna starka.“ Tudi otrokom ni bila prijetna umazana voda ob cestah in potih, ker se je mešala s snežnico in bila zaraditega prav pošteno mrzla.

Po goličavah so se jele po deževju kazati vedno večje krpe kopnega sveta kakor velikanske rjave zaplate na belem plašču starke zime. To jo je jezilo: ona — kraljica mraza in ledu in zimske zabave — pa raztrgan in zakrpan plašč. Otrokom so obetale te krpe milo pomlad s cvetjem in zelenjem. Zima je pa vedela, da človek v zakrpani, nesnažni obleki ni za praznik in nedeljsko družčino. Zadrega je bila vedno večja, zakaj prav njene lastne solze — dež — so bile tako vroče, da se je prikazovala kopna zemlja, kamor so kanile. Tedaj se domisli drugačnega mazila, ki bo kmalu zacelilo njen plašč.

Zima zavihti svoje žezlo, sivi lasje se ji vsujejo po plečih, po nedrih in zavilhrajo po zraku, da so jeli beli kosmiči frfotati na zemljo. Pobelili so griče in doline in vse umazane zaplate na kraljevem plašču preganjane kraljice zime. Še več, plašč je bil sedaj kakor nov, prazničen. Otroci so se veselili mehkega snega ter lovili snežinke kakor metulje v klobuke in stresali na tla ali so jih pa tlačili v kepe in se ometavali z njimi. Odrasli ljudje so pa seveda trdili svojo: „Hm! Deviški sneg! Le hitite se umivat, dekleta, v njegovi snežnici, da vam bodo lica bolj cvetoča. Dober bo ta-le snežec onim, ki nimajo gnoja za travnike: marčev sneg — siromaku gnajilo. Zares, marec je vseh muh poln: naredi prah, potem povodenj, slednjič pa znese celo jajce ta-le sneg. Kaj bo to? Strašilo otrokom, da še ne kraljuje pomlad po naših tokavah — otrokom samo; mi ne verjamemo takim prorokom. Pomlad pride, pride! Sv. Gregorij¹ je že pripeljal ptičke v deželo in sv. Valentin² trobi koreninicom že štiri tedne, a v nekoliko dneh oznanijo v cerkvi z lece, da prihaja na belem konju k nam sv. Jurij³ v zelenem plašču. Kukavica pa zakuka: Ku-ku, ku-ku! Se skrivaš, zima? Ku-ku, ku-ku! Mi smo tu, ku-ku!“

S snegom se je nameravala starka prikupiti otrokom, da bi bili z njo zadovoljni zaraditega tudi odrasli, pa se je urezala kraljica zimskih viharjev in dolgih noči. Ljudje so se domislili tistih beračev, ki se prišedši k hiši prikupujejo otrokom, da bi dosegli čim obilnejši dar od njihove mamice, pa so imenovali njeno početje — sitnost in puščobo.

Pritrdilo jim je skozi oblake celo božje solnčece in se nasmehljalo zimi: „Tetka, zaman se trudiš. Solze ti niso pomagale, zvijača ti tudi ne bo. Le poberi svoj led in sneg, snežinke in mráz. Zate ni več prostora pri nas. Sv. Tomažu se priporoči, da te zbudi ob svojem godu v novo življenje, če bo treba. Tudi brez tebe nam ne bo dolg čas.“

Solnčece se je nasmehljalo celo otrokom, ki so oblegali sneženega moža na vasi, a v bližnji seči je že cvetel dren. Kar penil se je sneg od jeze pod solnčnimi žarki in ginil v zemljo ter se skríl v jarek. Snežak se je sam sesedal na zemljo. Niti metle ni mogel držati v roki, in luknjasti klobuk Črmeljevega Andrejčka mu je strl glavo kar do ušes. Otroci so ga pustili lastni usodi ter rajši stopili k zidu, kjer se je nabirala kapnica od streh. Tam so delali jezove in mline.

To je zimo užalostilo. Nehala je stresati z lasmi in sipati sneg iz rokavov. Oko se ji je vnovič zasolžilo, in kakor dež goste solze so kapale v mladi sneg, da je ginil še hitreje nego je došel. Zaplate po solnčnih rebrih so bile še mnogo večje. Toda starica se ni vdala kar tako izlahka.

Vsula se je z neba sodra kakor grah, zaropotala toča kakor leščniki po strehah, da so se otroci iz srca smejali praznemu regljanju brezzobe babnice. Nazadnje začne prav izgrda. Zagrmi, da se je stresla zemlja, za bliska in celo trešči nekje v daljavi. Otroci so se boječé stiskali k peči in silili babico, naj začne vnovič pripovedovati pravljice, a v peč naj namečejo mnogo drv, da ne bo mraza v hiši. Babica jih je tolažila: „Jezi se, jezi se zima, a nič se ne bojte: solnce ji že pokaže pot v druge kraje. Jutri bo jasno.“

Naslednji dan je bilo res vedro; toda iz gozda je škodoželjno pogledavala starka zima na gole dobrave, kjer je iz tal silil teloh, so moleli glavice zvončki in kalužnice. Lep dan je bil, da ga je moral biti vesel zemljan. Toda cvetice so preveč zaupale prvim solnčnim žarkom, zakaj v jasni noči je vse pokrila kakor sneg debela slana, v jarkih ob cesti in v potoku so razbijali led . . . Zima je čula prijetne udarce, kakor da pritrkavajo božični zvonovi. Režala se je plaho se bližajoči pomladi: „Pa sem te, usiljivka mlada, prešerna, a?“ Pomlad se je tisto jutro umaknila k solncu daleč za gore. — Sinoči je ostalo na cesti več luž. Tu so se danes drsali otroci s knjigami v roki, ko so hiteli v šolo, tišče se v dve gubi kakor ob sredozimcih. No, opoldne je bilo že drugače. Ledu nisi videl več, luže skoro suhe, ob mlakah so se zbudile kalužnice, na ledini se je pa oziralo za solncem zeleneča detelja in tisoč drugih zelišč. Neki učenec se je celo zapodil za rumenim metuljem ob zidu. Zima se je preselila visoko v goro. Tam se je skrila, zakaj sram jo je bilo, pa še kako!

Naslednje jutro je sicer še pokukala iz gozda po poljani, beli od slane, ko so otroci iskali ledu. Ali danes je bil tenak kakor steklo. Nikjer se niso drsali. Kučme so sicer potegnili nekoliko na ušesa, pa Kavčičev Zdenko je trdil, da bi zdaj-le ne zmrznil, ko bi šel tudi bos in golorok v šolo. Popoldne so nekateri neučakljivci zares poizkusili bosí v šolo, pa so za to

predrznost prinesli drugo jutro s seboj še — kašelj, dočim so bolj poslušne deklice imele za gospoda učitelja pripravljene bele zvončke in rumene trobentice.

„Jako se brani letos ta nadležna starka,“ so govorili vaščani ter se s polja gredoč zvečer zavijali v zimske jopiče. „Sv. Jurij prihaja, Velika noč se nam oznanja, pa še straši okolo nas ponoči s slano in mrazom. Ej, solnce ji že pokaže!“ In res jo je ugnalo.

Bam-bim-bim, bim-bam-bam, bam-bim-bam, bim-bam-bim . . . so zapeli velikonočni zvonovi, vabeč veliko soboto popoldne k veličastnemu vstajenju. Ledu ni bilo več nikjer, zrak pa topel, suh, da ga je človek dihal za krepčilo.

Otroci so popolnoma zabili zimske zabave in kratkočasja. Veselo so kramljali, praznično oblečeni, zbirajoč se pred šolo k procesiji. Nobeden se ni domislil, da hiti prav ta čas kraljica dolgih zimskih večerov daleč na sever in se ne joka več, marveč jezi na nehvaležno človeštvo, ki hiteč za novo zabavo takoj zabi stare dobrotnike. Takšen je svet.

Kaj je pa hotela pri nas? Plašč ji je skopnel dodobra na solncu, njene solze sam dež, sneg in led — sama voda; blisk in grom sta nam ostala pa zanesljiva svedoka, da z njima ne ukazuje zima, temveč mila pomlad in toplo poletje.

Težko se je poslavljalja kakor da se za vselej, pa se je vendar poslovila. Do vidova, tetka, če nam bo dolg čas o Božiču. Sedaj je drugo opravilo: pirhi, cvetje, piščali, potice, toplo solnce, jasno nebo, samo veselje, samo življenje, pomladna pesem povsod . . . Vstali smo. Na delo! Aleluja!

V gostilnici.

Spisal Ivo Trošt.

ost je dobil namesto mesa skoro samo kost. Nevoljen si obveže roko in pokliče gostilničarja: „Prijatelj, roka me boli. Zreži mi tole, zreži, te prosim!“

Gostilničar pride in hoče rezati. Ko pa vidi, da kosti ne more, spozna gotovo ukano in veli prínesti možu boljši košček.

Vzame vilice in nož ter začne rezati, a gost mu reče: „Hvala lepa, prijatelj! Le pusti, bom že sam; sedaj me več ne boli roka.“ Gostilničar odide smehljaje, in gost zadovoljno použije pečenko, ki mu jo je pridobila njegova premetenost.

Dudeldajčki.

Besede zložil *Osojski.*

Uglasbil *Iv. Kiferle.*

Veselo.

Pri - šli tri - je so mo - žič - ki z du - del - di - del - da - ji in se
Ej, to bi - lo je ve - se - lje teh treh du - del - da -jev, vsi lju-

na - sta - ni - li v va - si tam ob cest - ni gra - ji. E - den jo na meh je
dje so k njim dr - ve - li iz vseh bliž - njih kra -jev. Pri - šli tri - je so mo-

re - zal, dru - gi v trom - bo pi - hal, tre - tji pa z de - be - lim ba - som je po - vprek u - dri -
žič - ki, tri - je du - del - dajč - ki, mi pa smo krog njih ska - ka - li ka - kor mla - di zajč -

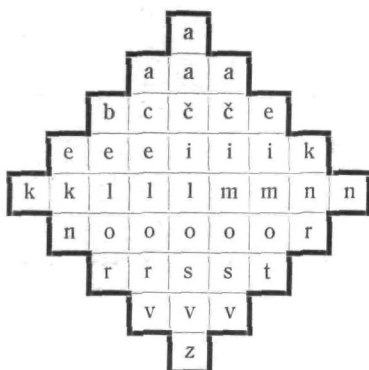
hal, je po - vprek u - dri - hal, tre - tji pa z de - be - lim ba - som je po - vprek u - dri - hal!
ki, ka - kor mla - di zajč - ki, mi pa smo krog njih ska - ka - li ka - kor mla - di zajč - ki.

Demant.

Priobčila M. G.

Besede značijo:

1. soglasnik;
2. zver;
3. krstno ime;
4. mesto na Štajerskem;
6. posodo;
7. pesniški proizvod;
8. ptico;
9. soglasnik.

Besedi po sredi dol in z leve na desno imenujeta praznik.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v podobah v tretji številki.

Sloga jači — nesloga tlačì.

Prav so jo rešili: Stanko Toman, učenec III. razreda v Moravčah; Milko Naglič, učenec v Ljubljani; Dragotin Chloupek, učenec III. razreda v Ljutomeru; Minka, Slavka in Franček Zacherl v Ljutomeru; gojenec dekliškega liceja v Ljubljani; Štefan Kraut, učenec IV. raz. v Logatcu; Marjeta Logar, Emi Christof, Margareta Pavlovčič, Marija Simšič, Lojzka Rovan, Francka Pelan, Frančiška Rižnar, Mici Rupnik, Ivanka Godeša, Tončka Ostanek, učenke III. raz. v Planini; Marta, Valerija in Milena Reich, učenke mestne dekliške osemrazrednice pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Franc Vrečko, Ignacij Kveder, Franc Rednak, Franc Gorjanc, učenci IV. razreda v Vojniku; Miklavčič Jozefa, Zupanc Marija, Zavudnik Francka, učenke III. razreda na Krki; Božidar Petelinšek, Anton Zatler, Ivan Robar, Janko Marguč, Vinko Petelinšek, učenci pri Sv. Jerneju — Loče; Franica Šenkinc, Jozefa Barbiš, Tončka Barbiš, Anton Barbiš, Franc Barbiš, Anton Škrlj, Jožef Jenko, učenci in učenke v Šembijah; Jelica Rebek, učenka IV. razreda v Ljubljani; Milena Flis, učenka v Škofji Loki; Martin Pirkmajster, Ivanček Kvac, učenca pri Sv. Martinu v Rožni dolini; Ivan Toporiš, učenec II. razreda v Ribnici; Sandka in Vida Samsa, učenki v Il. Bistrici; Vera Flis, stud. lic. Ljubljana; Bogomir Arko, učenec IV. razreda v Ribnici; Slavko Bezjak, učenec V. razreda pri Sv. Tomažu nad Ormožem; Karel Weinhardt, Anica Haas, Ivanka Šešerko, Anica Klemenčič, Fran Žgeč, učenci in učenke pri Sv. Doroteji blizu Ptuja; Helena Oman, Karolina Müller, Angela Stojan, Neža Tof, Helena Benet, Mihaela Runstelj, Marija Kopavnik, Mina Matjaž, učenke II. razreda v Ratečah; Zvonimir Ostrc, Milan Vauda, učenca v Ljutomeru; Antonija in Amalija Ostrc, Ivo Vauda iz Veržeja; Ida Svetina, učenka v Pliberku; Rozina Lamprecht, Antonija Pepelnik, učenki IV. razreda v Selnici; Anton Sivka, učenec III. razreda pri Sv. Juriju ob j. žel.; Franci Rendla, učenec III. razreda na Brdu; Micika Ostrc, Micika Heric, Micika Štrukl, Anika Marinič, Micika Slekovec, Anica Štuhec, Anika Slavič, učenke V. razreda pri Sv. Križu blizu Ljutomera; Josipina Topolnik, Micika Štrakel, Fanica Senčar, Marija Vaupotič, Jozefa Vrbnjak, Micika Pokrivač, učenke pri Sv. Križu na Murskem polju; Ivan Šterman, Marko Kegl, Jožef Farkaš, Ivan Onišak, Ivan Magdič, Franc Žnidarič, Franc Budja, Karel Košar, učenci V. razreda, Sv. Križ pri Ljutomeru; Ljudmila Lederhas, Danica Lederhas, učenki v Ljubljani; Jože Dogša, Tone Novak, Franc Pavličič, Tonče Porekar, Vladko Porekar, Anton Podgorelec, Jožef Podgorelec, Ivan Ribič, Matija Sever, Franc Šešerko, Ivan Šterman, Peter Vtičar, Alojzij Zdravec, Vincenc Žnidarič, Ciril Porekar, Alojzija Babič, Alojzija Bratko, Rozika Ivanuša, Avgusta Lah, Jozefa Puklavec, Sever Marija, Porekar Angelica, Kata Zdravec, učenci in učenke na Humu pri Ormožu; Eleonora, Lidija in Palmira Straussgitl, učenke v Bovcu; Jožef Petrič, Jožef Osvald, Marko Benet, Jakob Kajžar, Martin Branc, Alojzij Kopavnik, Franc Cuznar, učenci II. razreda v Ratečah; Barbara Čeru, Kunigunda Ošlovnik, Tonče Pečnik, učenci in učenke na Ojstrici pri Sp. Dravogradu.

Dragi gospod Doropoljski!

Velikokrat sem že čitala v „Zvončku“, da radi sprejemate otroška pismenca. Tudi jaz sem se predrznila Vam pisati nekaj vrstic.

Dragi gospod Doropoljski! Sedaj smo dobili izpričevala. To je bilo precej dobro in je zadovoljilo moje starše. V kratkem, mislim, mi tudi moj oče naroči „Zvonček“, ker v tem listu dobim mnogo zabave.

Sprejmite to malo pisemce in bodite nešteto krat pozdravljeni od

Mimi Geraldijeve,
učenke V. razr. II. odd. v Krškem.

Odgovor:

Draga Mimi!

Veseli me, da si dobila dobro izpričevalo, in sicer me veseli zategadelj, ker mi je to dokaz, da so naše slovenske mladenke pridne učenke. Kakor je to nam odraslim v veselje, tako bodi to njim samim v ponos. — Lepo prosi svojega očeta, naj ti naroči „Zvonček“, ker imaš toliko veselja z njim. V zahvalo pa mu prinašaj izpričevala, ki ne bodo samo precej dobra, ampak kar naravnost — izvrstna!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Zdaj pride skoraj vesela pomlad. Otroci že hodimo v gozd po zvončke. V šolo hodim hajdinsko, v četrti razred, kjer se učimo mnogo lepih stvari. Tudi starše imam jako dobre. Imam eno sestro in dva brata.

Rozika Gerečnikova.

Odgovor:

Ljuba Rozika!

Vsak človek se veseli prihoda cvetoče pomladi. Kakor ima tudi zima svoje veselje, vendar ga ne moremo primerjati s pomladanskim veseljem, ki nam ga tako ljubo nanzanjajo beli zvončki. Prvi šopek, ki ga nabereš v probujajoči se prirodi, daj v dar svojim staršem kot dokaz, da si jim hvaležna za njihove dobrote!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Vesela pomlad je blizu nas. Pomlad nam prinaša mnogo lepih in dišečih cvetic. Otroci jih jako radi zbiramo za šopke in venčke, da jih devamo v kapelico Mariji v čast. Imam jako dobre starše in tri brate in eno sestro, najmlajša sem jaz.

Micika Kosenburgerjeva v Skorbi.

Odgovor:

Ljuba Micika!

Tudi Ti se veseliš pomladi, kakor mi dokazuje Tvoje pismence. Cvetice, ki jih nabiraš, določaš lepemu namenu. Ako praviš, da imaš jako dobre starše, mi to izpričuje, da veš ceniti njih dobrote. Ostani dobra, da boš hvaležna!

*

Cenjeni gospod!

Brala sem v „Zvončku“, ki mi ga daje gospod nadučitelj, da Vam smem pisati. Hodim v šolo v peti razred. Sicer se učim, pa imam vendar slabo izpričevalo. Ko bom velika, bom učiteljica. Izmed vseh součenk imam najrajša Julko Rantovo. Rada imam

mamo in papana, ki je blagajničar na železnici. Bila sem že na Dunaju in na Bledu. Sedaj bo prestavljen papa v Dunajsko Novo mesto, kjer imamo svojo hišo. Težko se ločim od svojih tovarišic. Prosim Vas, ne zamerite, ako Vas s tem pisanjem nadlegujem. Vas lepo pozdravljam in pričakujem malega odgovora.

Hilda Toplakova,
učenka V. razreda v Radečah pri Zid. mostu.

Odgovor:

Ljuba Hilda!

Uči se še bolj in pazi še bolj, pa bo tudi izpričevalo bolje. Potem pa, o tem sem preverjen, Ti naroči dobri oče „Zvonček“, da boš imela svojega. Kakor praviš, pojdeš daleč iz slovenske domovine, vendar Ti spomin nanjo nikoli ne ugasne. Kadar boš v Dunajskem Novem mestu, pa mi piši, ako ni res tako!

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Srčno se Vam zahvaljujem, da ste uslišali mojo prošnjo. Mnogokrat se zabavam z „Zvončkom“, ki mi ga posojuje gospod učitelj.

Jako me veseli tudi risanje. Lepo Vas torej prosim, da priobčite v naslednjem „Zvončku“ tudi kako risbo. Posebno se veselim Velike noči, ker takrat je pirhov na izobilje. Tudi Vam želim vesele velikonočne praznike in tudi mnogo pirhov.

Mnogo pozdravov Vam pošilja

Rozina Lamprechtova,
učenka IV. razr. II. odd. ljud. šole v Selnici.

Odgovor:

Ljuba Rozina!

Govoril sem že z gospodom Sičem in ga prosil, naj zopet kaj nariši za „Zvonček“. Obljubil mi je, da čimprej ustreže tej prošnji. Tudi jaz Ti želim vesele praznike in pa mnogo pirhov!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Zahvaljujem se Vam za Vaš lep časnik „Zvonček“. Jako me je razveselil, ko sem ga začela čitati. Posebno pa mi ugajajo ona pisemca, ki so Vam jih otroci pisali. Zato tudi jaz pokažem svojo hvaležnost do Vas, dragi gospod. V šolo hodim v Dolenjo vas pri Senožečah, ki je pol ure od moje rojstne vasi Senadole. Poleti je prijetno, pozimi pa večkrat slabo. Kadar je prav huda burja, ostanem doma. Bodite neštetokrat pozdravljeni!

Frančiška Možetova, učenka IV. odd.
Odgovor:

Ljuba Francka!

Veselim se, da si se tudi Ti ojunačila in mi pisala pisemce. Še bolj me veseli, da Ti

je „Zvonček“ všeč. To mi dokazuje, da je pisan tako, kakor ugaja njegovim mnogobrojnim bralcem in bralkam. Vem, da imate pri vas pozimi hudo burjo, ki gre do kosti. A sedaj bo bolje, ko se zbuja cvetoča pomlad — podoba vesele mladosti.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Jaz sem učenka III. razreda. V šolo hodim prav rada zaradi tega, ker imamo tako dobrega gospoda učitelja. Vsi ga imamo radi, vedno bi hodila v šolo. Rada bi videla, če bi mi odgovorili na to pisemce. Jaz imam večjo sestro Ivanko in tri manjše sestre: Jelo, Nadko in Marico. Jela in Nadka že hodita v šolo. Pisati pa še vendar ne znata, zaradi tega hočem jaz namesto svojih sestric pisati, pa le zato, če mi boste Vi hoteli odgovoriti. Drugič Vam pišem kaj več

Srčno Vas pozdravlja

Vida Pretnarjeva na Bledu.

Odgovor:

Ljuba Vida!

To je lepo, da hodiš rada v šolo in da čišlaš svojega gospoda učitelja. Učitelji in učiteljice se trudijo, da bi lepo izučili in vzgojili slovensko mladino. Ta jim trud najlepše plača s tem, če se ravna po njihovih naukih in jim je hvaležna. Kakor slutim, si Ti med takimi dobrimi učenkami. Le piši mi tudi namesto svojih sestric, ker še ne znajo same pisati. Odgovorim vsakemu pismu takoj, ko je dovolj prostora v mojem kotičku.

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Čital sem v „Zvončku“, da si želite kako pisemce od nas otrok, zato gadelj sem zložil to pisemce. Hodim v ljutomersko realko h gospodu profesorju Janezu Krylu, s katerim sem prav zadovoljen. Tudi na Vaše ime sem zložil to uganko. Nameravam iti k mornarjem v Pulj in moral bi iti k preiskavi k vojaškemu zdravniku. Torej nasvetujte mi! Za zdaj dovolj.

S pozdravom

Milan Vauda iz Veržeja.

Odgovor:

Dragi Milan!

Prav je, da si zadovoljen s svojim učiteljem, še bolje, če je on zadovoljen s Teboj. Torej k mornarjem hočeš iti? Dobro! Prej pa prečitaj in preudari, kar sem odgovoril v 2. letošnji „Zvončkovi“ številki na 48. strani Milku Grizoldi. — Uganko porabim o priliki. Iz pesemce pa, ki si mi jo poslal, razvidim, da si Slovenec z dušo in telesom. Le ostani tak, čeprav boš kdaj nosil — vojaško suknjo.